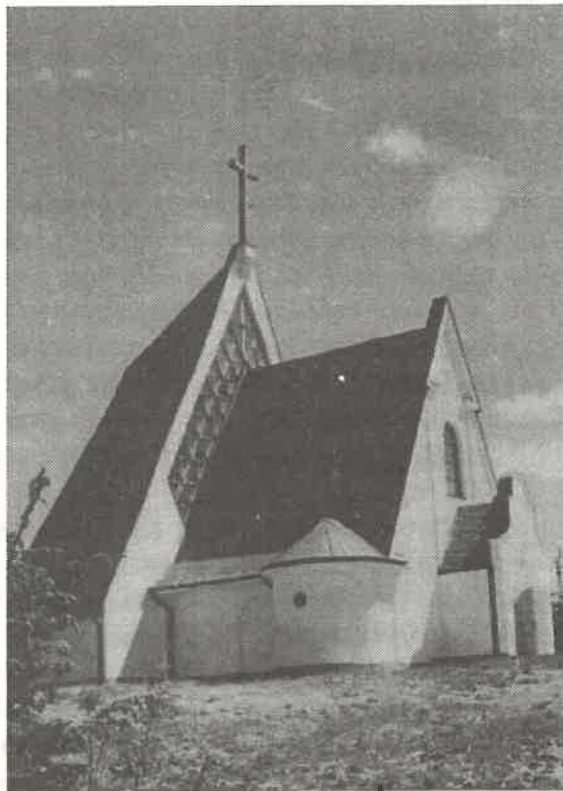

ARCHIWUM
ECHO DĄBROWICY

ARCHIWUM
PISMO PARAFII NARODZENIA NMP
w Dąbrowicy
Wielkanoc 1994

21

„POKÓJ WAM”

Drodzy Parafianie! Siostry i Bracia w Chrystusie!

Pokój wam!... Tymi słowami pozdrowił Chrystus Pan swoich uczniów, gdy w wieczór po swoim zmartwychwstaniu stanął pośród nich. Po śmierci Chrystusa uczniowie byli załamani. Tak bardzo potrzebowali pocieszenia, bo dusze ich były przygnębione. Widzieli Go przecież na krzyżu tak bardzo znieważonego, sponiewieranego, wyśmianego, z sercem przebitym włócznią, z głową, którą oplótła śmierć. Zawiodły ich nadzieje.

„A myśmy się spodziewali, że On nas wyzwoli” – mówią dwaj uczniowie uciekający z Jerozolimy do Emaus. W tym czasie Jezus, ich Mistrz, dał się ująć swoim nieprzyjaciółom, zniewczył nadzieje swoich przyjaciół. Oni Go kochali całym sercem, a On sprawił im taki zawód.

Wydawało się uczniom, że uciekło z ich duszy to, co najdroższe, że już przepaliły się ich serca i że już nigdy nie będą zdolni do takiej miłości, jaką jeszcze przed kilku dniami byli przepętnieni, kiedy On „chleb łamał” i „podawał im kielich” do picia. Wydawało się im, że serca ich nie potrafią bić tak, jak wtedy, gdy przed odejściem na modlitwę do Ogrójca żegnał się z nimi mówiąc do nich jak do swoich dzieci.

I nagle On staje przed nimi, ich Nauczyciel i Pan, i mówi tylko dwa słowa: „Pokój wam!...” I oto pokój, prawdziwy pokój wstępuje do ich dusz, skołatanych troską i zmartwieniem. Nadzieją krzepią się ich serca, a miłość nową, świeżą falą ogarnia ich całkowicie.

W najważniejszych chwilach dzieła odkupienia rozlega się na świecie wołanie: „Pokój wam”. Teraz po swoim zmartwychwstaniu, Chrystus pozdrawiając

apostołów słowami „Pokój wam” – kieruje to pozdrowienie do całego świata.

Czy znalazł świat tak upragniony pokój? Przypatrzmy się sami. Oto widzimy rozumu zaślepię wskutek bezskutecznych poszukiwań prawdy, widzimy serca zakrzepłe nienawiścią klasową, społeczną i narodową. Widzimy, jak ten, kto jest silniejszy, gnębi tego, co jest słabszy. Widzimy, jak narody zaciekle walczą z narodami, widzimy przelewana bratnią krew. Co więcej, widzimy nawet nienawiść pomiędzy najbliższymi, w rodzinach, a nawet miłość małżeńska wystawiona już nie na próbę, ale na istne publiczne targowisko i poniewierkę. Oto skutki recepty, jaką daje człowiekowi świat na zdobycie pokoju.

Chrystus Pan w poranek wielkanocny stoi dzisiaj pośród nas, jak ongiś między uczniami pełnymi lęku i zatrwożenia, i mówi: „Pokój wam!” Ludzie, czemu jesteście ślepi, czemu tak nierozumni? Dlaczego na śmietniku życia szukacie prawdy? Dlaczego szukacie pokoju w tym, co jest niezgodą, zawiścią, zazdrością, bezładem, kłamstwem i zamieszaniem?

„Pokój zostawiam wam, pokój mój daję wam, nie tak jak daję dzisiaj świat, powiedział do nas Pan”.

Chrystus Pan dał nam pokój, który rodzi się z miłości. Chrystus Pan chce, byśmy byli szczęśliwi i radosni. On pozostał wśród nas w swoich sakramentach, we Mszy świętej. On chce, byś Ty był też radosny. On czeka na Ciebie w sakramencie pokuty, do którego masz obowiązek przystąpić w okresie wielkanocnym. Zbliżają się rekolekcje wielkopostne – skorzystaj z tych spotkań. Zaproś Chrystusa do swojego serca i staraj się, by pozostał w nim jak najdłużej.

On przyniesie Ci prawdziwy pokój z Bogiem Ojcem i ludźmi.

Ks. Zygmunt Lipski

PROGRAM REKOLEKCJI WIELKOPOSTNYCH W PARAFII DĄBROWICA

w dniach 17–20 III 1994 roku

Czwartek 17 III

- Godz. 10³⁰ – Gorzkie żale i nauka dla dzieci
Godz. 17⁰⁰ – Msza święta i nauka ogólna. Po Mszy świętej
nauka stanowa dla kobiet

Piątek 18 III

- Godz. 8⁰⁰ – Msza święta i nauka ogólna
Godz. 10³⁰ – Droga krzyżowa i nauka dla dzieci
Godz. 16¹⁵ – Droga krzyżowa dla starszych
Godz. 17⁰⁰ – Msza święta i nauka ogólna. Po Mszy świętej
nauka stanowa dla ojców

Sobota 19 III

- Godz. 8⁰⁰ – Msza święta i nauka ogólna
Godz. 10³⁰ – Spowiedź i Msza święta dla dzieci
Godz. 12⁰⁰ – Msza święta i nauka dla chorych
Godz. 17⁰⁰ – Msza święta i nauka ogólna. Po Mszy świętej
nauka stanowa dla młodzieży

Niedziela 20 III

- Godz. 8⁰⁰ – Msza święta i zakończenie dla starszych
Godz. 10⁰⁰ – Msza święta i nauka dla młodzieży
Godz. 11³⁰ – Msza święta i nauka dla dzieci

Spowiedź rekolekcyjna w sobotę od godz. 8⁰⁰ do 18⁰⁰

MIĘDZYNARODOWY ROK RODZINY

W okresie nasilającego się kryzysu moralnego i gospodarczego w świecie jedyną szansą odnowy jest uzdrowienie podstawowej komórki społecznej, którą jest rodzina.

Rodzina bowiem jest najdoskonalszym i najodpowiedniejszym podmiotem wychowania. Pełni ona rolę wychowawczą w sposób naturalny i spontaniczny, gdyż wychowuje na zasadzie więzi i naśladownictwa. W rodzinie dziecko uczy się właściwego stosunku do pracy, współodpowiedzialności, dialogu, jak również właściwej postawy do innych ludzi przez bezinteresowną służbę i poświęcenie. Rodzice są pierwszymi wychowawcami dla swoich dzieci, a prawo i obowiązek wychowania otrzymali od samego Boga. Z funkcji wychowawczych nikt ich nie może zwolnić. Rodzice nie mogą się tłumaczyć brakiem czasu czy kompetencji w wychowaniu. Państwo i Kościół pełnią w wychowaniu tylko funkcje pomocnicze.

W obecnych czasach na rodzinę skierowane jest ostrze całego systemu oddziaływań społeczno-politycznych, kulturowych i propagandowych dla narzucenia laicki styl życia. Podważa się wartości religijne takie jak miłość, wierność, odpowiedzialność, poświęcenie, proponując w zamian konsumpcyjny styl życia, wolną miłość, rozwody, prawo do zabijania nienarodzonych dzieci (aborcja).

Powołując się na wzorce europejskie zapominamy, że Polska ma swoją bogatą, tysiącletnią tradycję chrześcijańską. W sposób jawny lub ukryty ośmieszane są wartości ewangeliczne, w telewizji spotykamy programy nacechowane gwałtem, cwaniactwem, jest wiele pornografii, a brak programów o treści moralnej i wychowawczej.

Z kilkuletniego doświadczenia nauczania religii mogę stwierdzić, że dzieci i młodzież są takie, jakie są ich rodziny. W zdrowych moralnie rodzinach, gdzie na co dzień jest czas na rozmowę z dziećmi, a modlitwa jest traktowana jako najważniejsza czynność rano i wieczorem, gdzie Msza święta niedzielna jest nie tylko obowiązkiem, ale potrzebą spotkania z Jezusem Eucharystycznym – wszystko inne pozostaje na miejscu. Dzieci i młodzież takich rodzin są zdyscyplinowane, pogodne, odnoszące się do nauczycieli z szacunkiem, są dobrymi uczniami.

Natomiast w tych rodzinach, gdzie widoczny jest styl konsumpcyjny życia, gdzie brak czasu na wspólne przebywanie rodziców z dziećmi, gdzie ciągle krytykuje się Kościół, gdzie telewizor króluje bez kontroli programu, a często wideo z demoralizującymi filmami – postawa dzieci jest inna. Zachowują się one arogancko, sięgają po papierosy, alkohol, narkotyki i schodzą na drogę przestępstwa. Dzieci te nie znajdują właściwego wzoru w rodzinie, omijają Kościół, nie czują potrzeby modlitwy. Często naukę i szkołę traktują jako zło konieczne i tracą zaufanie do rodziców. Młodzież taka nie znajdując oparcia w rodzinie szuka kontaktu w innych środowiskach, które mają często zgubny wpływ na kształtowanie ich osobowości.

Ucząc do niedawna religii w klasach VIII i VII zauważyłam z jak wielkim zainteresowaniem młodzież czyta pisma „Bravo”, „Pop corn”, „Dziewczyna”. Natomiast najczęściej oglądane programy telewizyjne to „Luz” i „Róbta co chceta”. Te młodzieżowe mass media przedstawiają wolność seksualną i czynią dzieci przedwcześnie dorosłymi.

Wychowywanie na takich wzorcach nie da dobrych wyników. Polskie społeczeństwo będzie takie, jaką wychowamy młodzież. Uważam, że dwie godziny religii w ciągu tygodnia bez zaangażowania rodziców w sprawy wychowawcze to stanowczo za mało, żeby wychować młode pokolenie. Rodziny, w których przeważa współczesny styl życia, często krytykują naukę religii, jakoby była niepotrzebna, że jest w niej za dużo umoralnienia kosztem innych przedmiotów.

Mam nadzieję, że w Roku Rodziny, który obecnie przeżywamy, pojawią się wreszcie wartościowe programy, filmy, artykuły w prasie, książki o tematyce religijnej i wychowawczej. Również oczekujemy, że w kościele usłyszemy więcej katechez ukazujących wartości życia rodzinnego opartego na zasadach ewangelicznych. Jest konieczną rzeczą, by polskie rodziny katolickie uświadomiły sobie potrzebę poświęcania więcej czasu i troski sprawom wychowania, by znalazły czas na wywiadówki szkolne i religijne. Rodziny katolickie mają się stać otwartą księgą Ewangelii, w której można czytać i wiele się nauczyć. Potrzeba tu wiele modlitwy, aby rodziny wróciły do swojego pierwotnego przeznaczenia, aby były prawdziwymi wychowawcami.

Hanna Palczewska

WSPÓŁPRACA PARTNERSKA Z PARAFIĄ ŚW. IDY W MÜNSTER

Myśl partnerstwa została poddana przez p. prof. Stanisława Cieślę z Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, a rozwinięta przez ks. mgra Waldemara Tarachę – dyrektora Domu Rekolekcyjnego w Dąbrowicy. Zgodę na partnerstwo wyraził Ks. Abp Bolesław Pylak. W dniach 27–29 marca 1992 roku nasza parafia gościła przedstawicieli z parafii Św. Idy w Münster w osobach p. Urszuli Wolf i jej matki p. Marii Rubart. Delegacja złożyła wizytę Ks. Arcybiskupowi oraz spotkała się z przedstawicielami parafii. Hasłem partnerstwa są słowa św. Pawła z Listu do Rzymian 12,11: „W gorliwości nie słabnący, duchem płomienni, Panu służący”. Partnerstwo zostało zawiązane między parafią Św. Idy w Münster a parafią Narodzenia NMP w Dąbrowicy i Domem Rekolekcyjnym w Dąbrowicy. W intencji partnerstwa została odprawiona Msza święta. Chcemy przez nie bliżej poznać nasze kraje i kulturę. Chcemy przez wzajemne poznanie się dzielić się swoimi spostrzeżeniami, pracą i doświadczeniem.

W dniach 14–17 maja 1992 r. przebywała delegacja parafii Dąbrowica w osobach dwóch pań pod przewodnictwem ks. dyrektora Waldemara Tarachy. Uczestnicy naszej delegacji wzięli udział w otwarciu wystawy artysty-malarza Michela Gigona pochodzącego z Francji, spotkali się z burmistrzem miasta, Radą Parafialną i różnymi grupami pracy duszpasterskiej. Ustalono, że w każdą pierwszą niedzielę miesiąca będzie modlitwa w intencji obu parafii.

W dniach 28 – 31 sierpnia przebywały w Dąbrowicy pp. Urszula Wolf i Maria Rubart. 30 sierpnia panie uczestniczyły w dożynkach parafialnych. Jeden chleb z dożynek został ofiarowany do parafii Św. Idy. Panie zwiedziły też Kazimierz, Nałęczów i Wąwolnicę.

Dnia 22 października 1992 r. przybyła do Dąbrowicy delegacja parafii Św. Idy wraz z ks. proboszczem Ewaldem Spiekerem i przewodniczącą Rady Parafialnej w liczbie 10 osób. Goście zwiedzili w Lublinie Majdanek, Katolicki Uniwersytet Lubelski i Stare Miasto. Natomiast w Dąbrowicy zwiedzili fabrykę mebli, fabrykę kombajnów do zbioru owoców oraz kolonię sadowników. Spotkali się

z grupą taneczną, scholą i Radą Parafialną. Wymieniono doświadczenia w pracach parafialnych, dzielono się swoimi osiągnięciami na różnych odcinkach pracy. Była odprawiona Msza święta w języku niemieckim.

W dniach 4–12 lutego 1993 r. przebywał z wizytą w Münster ks. proboszcz Zygmunt Lipski zapoznając się z parafią i przygotowując się do przyjazdu z delegacją parafialną.

W dniach 26–31 maja przebywała nasza delegacja parafialna z udziałem ks. proboszcza Zygmunta Lipskiego i ks. dyrektora Waldemara Tarachy na jubileuszu 1200-lecia miasta Münster. Uczestniczyliśmy tam w pięknej uroczystości jubileuszowej w parafii Św. Idy w dniu 30 maja, a w dniu 31 maja w Międzynarodowym Spotkaniu grup z całego świata zaprzyjaźnionych z miastem Münster. Parafia nasza ofiarowała obraz Matki Bożej z Dzieciątkiem będący kopią obrazu z naszego kościoła. W pożegnalnym przemówieniu ks. Spieker mówił o szczerości w naszym partnerstwie i większym otwarciu się.

W dniach 28 lipca – 1 sierpnia przebywała grupa 4 młodzieńców wraz z wikariuszem parafii Św. Idy Tomaszem Drewsem. Goście zwiedzili Lublin, Kazimierz i Nałęczów oraz pracowali 1 dzień przy budowie domu parafialnego. Owocem ich pracy jest chodnik od domu parafialnego do alejki cmentarnej od strony północnej. Goście spotkali się ze scholą, grupą taneczną i młodzieżą naszej parafii. W niedzielę ks. Tomasz wygłosił kazanie.

W dniach 26–30 sierpnia przebywał w Münster Zespół Pieśni i Tańca z Dąbrowicy. Było 45 osób (26 z grupy starszej i 19 z zespołu dziecięcego). Z grupą tą był również miejscowy proboszcz ks. Zygmunt Lipski. Zespół dał 5 koncertów, które były przyjęte z wielkim entuzjazmem. Całość pobytu, jak również podróż i ofiara 6 000 000 złotych na stroje była finansowana przez parafię Św. Idy. Parafia św. Idy przekazała naszej parafii obraz św. Idy.

W dniach 6–9 września przebywały w naszej parafii pp. Urszula Wolf i Maria Rubart. Panie uczestniczyły w uroczystej Mszy świętej w dniu odpustu parafialnego o godz. 18⁰⁰, podczas której nastąpiła intronizacja obrazu św. Idy z Münster.

Od dwóch lat parafia Św. Idy z Münster przesyła na Święta Bo-

żego Narodzenia i Wielkanoc słodycze dla naszych dzieci. W ubiegłym roku wyposażyła kancelarię parafialną i ufundowała całą instalację gazową wraz z piecem centralnego ogrzewania.

Chcemy, by to partnerstwo dawało więcej owoców duchowych. Pomyśl i Ty nad tym. Spotkanie z grupą sympatyków partnerstwa odbędzie się 13 marca po Mszy świętej o godz. 11³⁰. W programie przewidziane omówienie planu partnerstwa na rok 1994. Zapraszamy wszystkich zainteresowanych.

Ks. Zygmunt Lipski

KONKORDAT MIĘDZY STOLICĄ APOSTOLSKĄ A RZECZYPOSPOLITĄ POLSKĄ

O KONKORDACIE SŁÓW KILKA

Suwerenne państwa będące pełnoprawnymi podmiotami prawa międzynarodowego zawierają między sobą rozmaite układy, umowy, traktaty itd. Regulują w nich różnorodne zobowiązania polityczne, gospodarcze czy kulturalne. Uprawnienia w tym zakresie przysługują również Stolicy Apostolskiej jako państwu oraz papieżowi – głowie Kościoła Katolickiego. Układy zawierane przez Stolicę Apostolską z innymi państwami prowadzą do nawiązania stosunków dyplomatycznych albo regulują stosunki wyznaniowe. Jedną z takich umów określa się mianem konkordatu (od łac. słowa *concordare* – zgadzać się).

Konkordaty funkcjonują już od wielu stuleci, początkowo spisywane wyłącznie w języku łacińskim. W wieku XVIII, począwszy od umowy zawartej między papieżem a Hiszpanią, utarła się praktyka spisywania ich tekstu również w języku narodowym strony podpisującej.

W okresie Rzeczypospolitej szlacheckiej kraj nasz utrzymywał stałe i ożywione kontakty dyplomatyczne ze Stolicą Apostolską. W Warszawie rezydował nuncjusz apostolski, a do Rzymu udawali się polscy ambasadorowie. Okres niewoli politycznej uniemożliwiał

tego rodzaju działania. Natomiast, po odzyskaniu niepodległości, Rzeczpospolita zawarła konkordat ze Stolicą Apostolską 10 lutego 1925 r. Wzorowano się tu na podobnych rozwiązaniach hiszpańskich i włoskich. Po II wojnie światowej stosunki między PRL-em a Watykanem uległy istotnym ograniczeniom, zwłaszcza w latach 50-tych, kiedy kościół polski był bezwzględnie prześladowany przez władze komunistyczne. Przesłanki do ich normalizacji pojawiły się dopiero z chwilą wyboru kardynała Karola Wojtyły na głowę Kościoła Powszechnego w roku 1978. Dopiero jednak „wiosna ludów” 1989 roku, która doprowadziła do załamania się systemu komunistycznego w Europie środkowo-wschodniej, umożliwiła podjęcie konkretnych działań. W Polsce pojawił się ponownie nuncjusz apostolski, w osobie arcybiskupa Józefa Kowalczyka, a w Rzymie rezyduje polski ambasador. Po nawiązaniu stosunków dyplomatycznych, podjęto prace nad opracowaniem tekstu konkordatu, który uwzględnia normy prawa międzynarodowego oraz kodyfikacje prawne Stolicy Apostolskiej i Rzeczypospolitej Polskiej. Dokument taki już powstał. Papież Jan Paweł II poinformował prezydenta Lecha Wałęsę, że w jego imieniu konkordat podpisze nuncjusz Kowalczyk, ze strony polskiej natomiast uczyni to minister spraw zagranicznych. Aby układ nabrał mocy obowiązującej w Rzeczypospolitej, musi być ratyfikowany przez parlament. Trzeba tu podkreślić, że konkordat pozostaje w całkowitej zgodności z polskim prawodawstwem i zyskał sobie duże uznanie w kręgach specjalistów z zakresu prawa międzynarodowego. Mimo to niektóre środowiska, zwłaszcza związane z partiami lewicowymi (SLD, UP, UD), zgłaszają różne zastrzeżenia do tekstu chcąc opóźnić proces jego ratyfikacji. Wypada mieć więc nadzieję, że wszelkie wątpliwości zostaną wyjaśnione, a rozgrywki polityczne nie staną na przeszkodzie ustanowieniu konkordatu prawem obowiązującym. Będzie to z pewnością korzystne tak dla katolików, którzy stanowią większą część naszego społeczeństwa, jak i dla wszystkich obywateli Rzeczypospolitej.

Cezary Taracha

MOJE SPOTKANIE Z ZIEMIĄ ŚWIĘTĄ

Do Ziemi Świętej pojechałam z pielgrzymką zorganizowaną przez Księży Pallotynów z Warszawy w roku 1992.

Trasa pielgrzymki przebiegała od Warszawy przez Kair do Jerozolimy. W Kairze zatrzymaliśmy tylko jeden dzień, ale to wystarczyło, żeby Afryka zrobiła na mnie wielkie wrażenie. Po przepłynięciu Kanału Sueskiego znaleźliśmy się już w Azji. I znów podróż przez pustynię. Wokół tylko piasek i piasek. Podróż do Jerozolimy trwała kilkanaście godzin. Był czas na refleksję i zadumę. Przez tę pustynię wędrowali Żydzi z Mojżeszem przez 40 lat zdążając do Ziemi Obiecanej. Tędy też uciekała Święta Rodzina do Egiptu.

W Jerozolimie zatrzymaliśmy się w hotelu, z którego codziennie wyruszyliśmy zwiedzać miejsca ewangeliczne związane z misją Chrystusa. Naszym przewodnikiem był ks. Grzegorz Pawłowski kapłan diecezji lubelskiej, żyd z pochodzenia, wyświęcony na kapłana w r. 1958. Ks. Grzegorz powiedział, że Ziemia Święta to piąta ewangelia i o tej ewangelii, którą osobiście przeżyłam, chcę teraz opowiedzieć.

Za czasów Chrystusa kraj ten nazywał się Palestyna, dziś większość miejsc związanych z Panem Jezusem leży w kraju Izrael. Kraj ten powstał w 1948 r., a w r. 1968 na skutek wojny zwanej „6-dniową” powiększył swój teren. Dziś Izrael ma około 120 tysięcy km² i ok. 4 miliony ludności. Broni swej ziemi. Wojsko jest silne. Służą nawet kobiety. Ludność zajmuje się rolnictwem, hodowlą owiec, rybołóstwem i najbardziej handlem. Klimat jest śródziemnomorski, temperatura 35°C w cieniu, a pod wieczór 10–12°C. Rolnictwo jest bogate, gdyż 2 razy do roku zbiera się plony. Wszystkie miejsca odwiedzane przez nas znajdują się w opisach ewangelicznych.

Nasze spotkanie z Ziemią Świętą rozpoczęliśmy od Jerozolimy, która za czasów Chrystusa była stolicą Palestyny. Obecnie miasto to jest zamieszkałe przez żydów, muzułmanów i chrześcijan. Jerozolima położona jest na wzgórzu Syjon 750 m npm. (Śródziemnego). Słynna świątynia jerozolimska położona była na wzgórzu Moria, gdzie Abraham składał ofiarę z Izaaka.

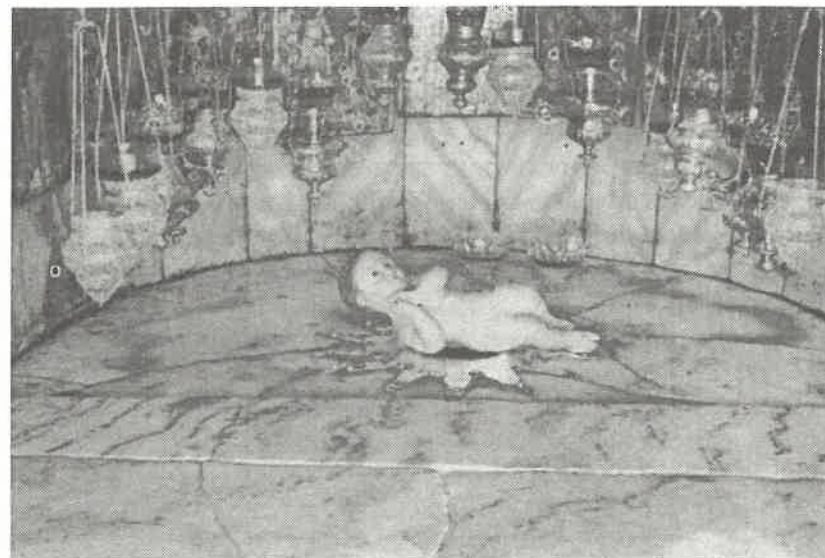
Zwiedzanie Jerozolimy rozpoczęliśmy od Góry Oliwnej, z któ-

rej doskonale widać panoramę starej Jerozolimy. Tu stanęliśmy przed dużym kościołem pod nazwą „Ojciec nasz”. To w tym miejscu Pan Jezus nauczał ludzi modlitwy do Ojca w niebie. Modlitwa „Ojciec nasz” jest tu wypisana w 60 językach świata, również w polskim. Na samym szczycie Góry Oliwnej znajduje się sanktuarium Wniebowstąpienia. Stąd właśnie Pan Jezus wstąpił do nieba pozostawiając stopę swojej nogi. Getsemani – to ogród pełen drzew oliwnych na zboczu Góry Oliwnej, gdzie Pan Jezus modlił się w ostatnią noc przed swoją męką. Tu Pan Jezus przeżywał mękę konania i krwawego potu.

Największe wrażenie wywarła na mnie Droga Krzyżowa i modlitwa u grobu Chrystusa. Droga Krzyżowa jest dziś w mieście. Na przestrzeni 800–900 m od I do XIV stacji wznosi się 500 m w górę. Są tam 2 polskie stacje – III i IV – zbudowane przez żołnierzy polskich. W każdy piątek jest Droga Krzyżowa. Wyruszyliśmy procesją. Wąskie zaułki, brudne ulice, pełno handlujących, gwar, a my rozważaliśmy Mękę Pana idąc od stacji do stacji. Tą samą drogą 2 tysiące lat temu Zbawiciel niósł swój krzyż. Droga Krzyżowa kończy się w Bazylice Grobu Chrystusa położonej na Górze Kalwarii.

I znów wyruszamy z Jerozolimy. Tym razem jedziemy przez Pustynię Judzką nad Morze Martwe. Jest to zbiornik wody o wymiarach 76×17 km i powierzchni 920 km². Średnia głębokość 6–8 m. Woda o zawartości 26% soli zapewnia bezpieczną kąpiel, nawet bez

umiejętności pływania. Morze to jest miejscem najniższym położonym na świecie. Po drodze odwiedzamy Jerycho i Górę Kuszenia, by wreszcie dotrzeć nad rzekę Jordan. Jest to największa rzeka Palestyny, która wpada do Morza Martwego. Teren wokół rzeki jest oazą życia. W tej rzece odbył się chrzest Pana Jezusa. Wszyscy polewamy się wodą z Jordanu.

Dalsza nasza trasa prowadzi nad Jezioro Genezaret, tyle razy wspomniane na kartach Ewangelii. Tu Pan Jezus nauczał tłumy, tu również św. Piotr łowił ryby. Jezioro ma wymiary 21×12 km i głębokość 42–48 m. Żyją tu 23 gatunki ryb, a wśród nich tzw. ryba Piotrowa – samczyk wychowujący potomstwo we własnym pyszczku. Jezioro jest prześliczne, migocące w słońcu, otoczone wzgórzami z pięknymi kwiatami i pierzastymi palmami. Później jedziemy na Górę Błogosławieństw, na której Chrystus wygłosił najpiękniejsze kazanie. Nie ominęliśmy też Kany Galilejskiej, miejsca pierwszego cudu Pana Jezusa.

Na zakończenie naszej pielgrzymki odwiedziliśmy Nazaret, gdzie żyła Święta Rodzina. Jest tam Bazylika Zwiastowania, a w niej grota, w której anioł oznajmił Maryi, że będzie Matką Pana Jezusa. Kościół

górny przedstawia Matkę Bożą czczoną w różnych krajach. Jest tam też Czarna Pani z Jasnej Góry.

Z Nazaretu udajemy się do Betlejem. Znajduje się tam kościół Bożego Narodzenia, a w nim grotta, w której przyszedł na świat Pan Jezus. Każde wyznanie religijne ma tu kawałek swojego miejsca, które jest bardzo strzeżone. W r. 1717 został wykonany napis po łacinie – *Hic de Virgine...* – tu się narodził Chrystus.

Tutaj pasterka odprawia się nieomal każdego dnia w różnych językach świata.

Mój pobyt w Ziemi Świętej przybliżył mi i pomógł bardziej zrozumieć Ewangelię głoszoną przez Chrystusa. Pisząc te swoje spostrzeżenia chcę się nimi podzielić z całą naszą rodziną parafialną i pragnę, by przez te opisy Ewangelia stała się nam bliższą.

Halina Klocek

*„Dobłą i słuszną rzeczą jest
modlić się za naszych zmarłych”*

ZAPROSZENIE

Dnia 17 lipca o godz. 17⁰⁰, jako w trzecią niedzielę lipca zgodnie z naszą parafialną tradycją spotykamy się na cmentarzu parafialnym na modlitwie za naszych zmarłych. Umiejmy znaleźć czas, aby odwiedzić naszych zmarłych i pomodlić się za nich.

AUTO-SACRUM

Chcesz bezpiecznie podróżować?
Chcesz dojechać do zamierzonego celu?
Chcesz by Twój pojazd służył Ci jak najlepiej?
Przyjdź na Mszę świętą dnia 24 lipca o godz. 11³⁰. Msza święta za wstawiennictwem patrona kierowców św. Krzysztofa.

Po Mszy świętej poświęcenie rowerów, motocykli, samochodów i ciągników.

ŚWIĘTY KRZYSZTOFIE PROWADŹ NAS!

Z życia naszej parafii

☐ Dnia 10 XI o godz. 18⁰⁰ została odprawiona Msza święta dziękczynna za szczęśliwie ukończoną budowę domu parafialnego. Po Mszy świętej ks. proboszcz spotkał się z duszpasterską Radą Parafialną.

☐ Dnia 22 XI w uroczystość św. Cecyli ks. proboszcz odprawił Mszę świętą w intencji scholi i Zespołu Pieśni i Tańca z Dąbrowicy oraz wygłosił kazanie na temat znaczenia śpiewu w liturgii. W uroczystości uczestniczyła schola, dziecięcy zespół oraz sympatycy śpiewu religijnego.

☐ W dniach 30 XI – 2 XII odbyły się wywiadówki z religii z udziałem ks. proboszcza i nauczycieli religii. Ks. proboszcz wygłosił konferencję na temat katolickiego wychowania i aktualnych spraw parafialnych. Następnie nauczyciele religii omówili naukę religii i odczytali stopnie. Dlaczego, Ty ojciec i matka nie byliście?

☐ Dnia 5 XII odbyła się uroczystość św. Mikołaja. Udział dzieci był mały.

☐ W miesiącu grudniu ukazała się nasza parafialna gazetka z racji Świąt Bożego Narodzenia pt.: „Echo Dąbrowicy”. Bardzo dużą zasługę w jej wydaniu ma dyrektor Wydawnictwa OO. Franciszkanów w Niepokalanowie – o. Ryszard Żuber – nasz rodak.

☐ W dniach 9–12 XII odbyły się rekolekcje adwentowe, które prowadził ks. Marek Winiarski ze Zgromadzenia Misjonarzy Świętej Rodziny.

☐ Dnia 21 XII J. E. Ks. Arcybiskup Bolesław Pyłak erygował parafię pod wezwaniem Trójcy Przenajświętszej w Lublinie na terenie dekanatu Lublin-Zachód przez wyłączenie terenu z sąsiednich parafii. Z naszej parafii odłączono ulice: Szerokie, Sławin, część Główniej, Nałęczowską

do nr 239 włącznie. Szczęść Boże w pracy i życiu nowej parafii.

☐ Dnia 24 XII odbyło się nabożeństwo żałobne za wszystkich zmarłych od wigilii ub. roku połączone z modlitwą na grobach.

☐ Dnia 25 XII odbyło się spotkanie opłatkowe z młodzieżą.

☐ Dnia 6 I 1993 r. J. E. Ks. Arcybiskup Bolesław Pylak w otoczeniu księży, sióstr zakonnych, pracowników, którzy budowali kościół oraz przedstawicieli naszej parafii dokonał poświęcenia klasztoru Sióstr Franciszkanek Misjonarek Maryi.

☐ Dnia 16 I odbył się doroczny opłatek parafialny w kościele.

☐ W dniach 16 i 23 I dzieci ze szkoły w Płouszowicach i Szerokiem urządziły pod kierunkiem nauczycielek z religii misteria kolędowe. Misteria te zostały zakończone błogosławieństwem Najświętszym Sakramentem.

☐ Dnia 23 I odbyło się zebranie przygotowawcze rodziców dzieci idących do I Komunii świętej. W tym roku uroczystość ta odbędzie się 8 maja. W czasie zebrania poruszano sprawę trzeźwości na przyjęciach z racji I Komunii świętej oraz zastanawiano się nad ujednoczeniem strojów pierwszokomunijnych mając na myśli stroje liturgiczne. Dnia 10 IV odbędzie się dzień skupienia, przygotowania rodziców do I Komunii świętej ich dzieci.

☐ 11 II to Światowy Dzień Chorego. Z tej racji odbyło się nabożeństwo w kościele, a wcześniej ks. proboszcz odwiedził starszych i chorych w ich domach, wspólnie się modląc z członkami rodzin.

ECHO DĄBROWICY. Pismo parafii Narodzenia NMP w Dąbrowicy
Redaguje zespół: Cezary Taracha, Sylwia Krasny, s. Zofia Pikula, ks. Zygmunt Lipski. Adres: Kancelaria parafialna, Dąbrowica, 21-008 Tomaszowice.
Tel. red.: (0-81) 108 93. Skład i druk: Niepokalanów, 96-515 Teresin. Nakł. 600 egz.
